

La nena que volia ser la Lluna

Un conte escrit per 96 nens i nenes

Edició a cura de
Jordi Villacampa Viñes

Pròleg de
Maite Montañés Blanco

LLEIDA, 2015

© dels textos i les imatges: els autors, 2015 (vegeu pàgina 69)

© de la coordinació i direcció: Jordi Villacampa Viñes, 2015

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2015

C/ Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida

editorial@pageseditors.cat

www.pageseditors.cat

Primera edició: març de 2015

ISBN: 978-84-9975-608-0

DL L 335-2015

Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL

www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

A cada habitació de la planta infantil de l'Hospital Arnau de Vilanova de Lleida hi ha una lluna. Els nens i nenes ingressats li envien els seus desitjos. La Lluna els recull i, durant la nit, cuida dels infants hospitalitzats esperant que l'endemà sigui un dia millor.

LA IDEA

D'aquesta premissa que un cop em va explicar la Toñy Castillo de l'Aula Hospitalària de l'Hospital Arnau de Vilanova va néixer *La nena que volia ser la lluna*. A partir d'aquest títol tenia ganes de crear una història que fos inventada per tot l'alumnat que tenia a l'activitat extraescolar de teatre a les escoles i instituts on anava (Pràctiques I, Pràctiques II i INS Gili i Gaya), i també a l'Aula de Teatre de Lleida.

Els més petits tenien quatre anys (P4) i els més grans, tretze (2n ESO). Aquest gran ventall d'edats m'ajudaria molt a crear una història amb graus d'imaginació i maduresa molt diferents que oferirien una combinació molt interessant per al futur conte. La sort de compartir classes amb tants alumnes d'edats tan diferents en una setmana feia que ells en fossin els autèntics protagonistes. ¿Quina història en podria sortir a partir d'un títol que ni tan sols sabien d'on venia?

Per tal de redactar-lo hi hauria dues fases: una primera, on els nens i nenes tan sols coneixerien el títol de la història i una segona (aproximadament a la meitat del conte), on els alumnes ja coneixerien la premissa del simbolisme de la lluna a la planta infantil de l'hospital.

EL PROCÉS

Al llarg de tres mesos vaig anar passant una llibreta verda d'escola en escola, de grup en grup. Els primers de tots, els alumnes d'ESO del Gili i Gaya, tan sols coneixien el títol i a partir

d'aquí havien d'iniciar un conte. Un cop escrites les primeres línies, els alumnes que així ho volguessin hi podien participar bé continuant la història o bé dibuixant-ne un dibuix que hi fes referència.

Aquells mesos van ser màgics! Arribava a classe i els alumnes que no els tocava sortir en una escena de l'obra que assajàvem, em demanaven la llibreta interessant-se per com havia avançat la història. “Què li ha passat a la Laura? On ha anat? Ja s’ha posat bé?” Eren algunes de les preguntes que em feien... És clar, la història, de setmana en setmana, anava avançant i abans de tornar a agafar la llibreta els explicava per on anava el conte perquè el poguessin continuar.

De tots els que anaven participant en el procés n’anava creant una llista perquè quedés palès qui ho feia i saber-ne tots i cadascun dels autors.

Al llarg de la lectura del conte observareu que cada un cert nombre de línies hi ha un espai en blanc i un canvi de tipus de lletra. Aquest detall indica que un autor acaba la seva aportació i el següent en comença una altra.

LA LLIÇÓ

Si una cosa m'han ensenyat tots aquests alumnes ha estat aprendre a mossegar-me la llengua més d'un cop. M'explico. Us he de confessar que més d'una vegada vaig pensar que la història no anava per gaire bon camí, és a dir, que no acabava de veure clar cap a on podria evolucionar tot allò que anaven escrivint i/o dibuixant. Em notava amb ganes de fer-los tornar a reflexionar al voltant de les idees que tenien, de repensar-s'ho. “Voleu dir que així anem bé?” “Creieu que li passaria realment això?” “Això que dieu, és possible? N'esteu segurs?”, eren preguntes que em passaven per la ment i que cada cop que ho feien havia d'aprendre a quedar-me-les per a mi mateix.

Si una cosa he après, ha estat saber deixar els infants expressar-se amb les seves paraules i creure, sobretot creure, en el que anaven imaginant i que, per molt que em semblés que anés fora de lloc, tindria un resultat tan meravellós com el que acabaria sent. ¿Quantes vegades com a adults els hem volgut fer callar? ¿N'estem segurs, que mai no ens hem perdut res (com ara

una idea interessant) que ens hauria servit de molt?

L'EXPERIÈNCIA

Sempre s'ha dit que la infància ens ensenya moltes coses. I havent escrit aquest conte, més que mai. El fet d'interessar-se per la història setmana rere setmana, voler-hi participar amb ganes i il·lusió, les idees que hi posaven, l'esforç amb què hi treballaven, les ganes d'ajudar-se entre ells... però, sobretot, el món que hi imaginaven setmana rere setmana creant el conte. Un cop l'hàgiu llegit us n'adonareu. Com és el món amb ulls d'infant? Com veuen ells les malalties? I els amics? I la família? I l'escola? I la mort? Totes aquestes són preguntes que trobaran resposta en aquesta història. Una història creada amb la seva imaginació des dels quatre fins als tretze anys.

EL SECRET COMPARTIT

Durant els tres mesos que va durar el procés d'escriptura del conte teníem un secret com-

partit amb tots els alumnes que estic segur que tothom va respectar. El que anàvem escrivint no ho havia de saber ningú! De la mateixa manera que em mossegava la llengua per esquivar que canviessin la història també ho havia de fer per no dir-ho a ningú. Aquell era un secret que només es desvetllaria quan arribés el moment de demanar les signatures als familiars per poder-ho editar o almenys intentar-ho!

I el moment va arribar quan vam començar a fer reunions amb les famílies de totes les escoles i de l'Aula de Teatre explicant-los el que havíem fet i les intencions que hom tenia de publicar el conte resultat. Ara, el secret ja no era compartit amb els alumnes però sí que ens en guardàvem una part: la història. No els la vam explicar. Els mantindríem intrigats.

Les famílies i tots els centres educatius que van participar van estar encantadíssims que els seus fills s'haguessin convertit en escriptors i dibuixants del llibre i fins i tot confessaven no tenir ni idea del que havia estat passant aquests darrers mesos. Bon senyal! Estic molt agraït a totes les famílies, coordinadores d'activitats

extraescolars dels centres i equip directiu de l'Aula pel seu suport al projecte i les ganes que em van acabar de donar per tirar-ho endavant. Amb aquesta última empenta iniciàvem el camí de l'edició.

PRIMERA LECTURA

Tenia un secret compartit amb els alumnes i ara ja s'havia fet una mica més gran, amb totes les seues famílies i personal dels centres, però arribats en aquest punt vaig tenir la necessitat de compartir la història amb dues persones. Fins ara tan sols els alumnes la coneixien però volia veure la reacció d'algun adult. Com seria? Els sorprendria? El que jo veia d'interessant i sorprenent del que havia quedat, seria compartit? Havia d'anar als orígens d'on sortia la idea de *La nena que volia ser la Lluna*, havia de tornar a l'hospital. D'allà en vaig treure la premissa i allà havia de ser la primera lectura.

M'havia de tornar a trobar amb qui m'havia explicat la simbologia de les llunes a cada habitació de la planta infantil, la Toñy Castillo, cap

de l'Aula Hospitalària de l'Hospital Arnau de Vilanova. Ella va venir acompanyada de la Maite Montañès, presidenta d'AFANOC, i ara penso que, per casualitats de la vida, també havia de ser-hi. Sense explicar-los res més que això: “Escolteu aquesta història que hem creat amb els alumnes que tinc a teatre”, vaig començar a narrar el conte en el seu despatx de l'Aula Hospitalària.

La lectura no va ser fàcil. Les ganes que tenia de compartir-la se'm van unir amb l'emoció i les llàgrimes als ulls que vaig notar en tan sols llegir les primeres línies. Maite, mai no oblidaré el teu comentari després d'acabar el primer paràgraf: “Has descrit la meva filla.” No tinc cap dubte que la Lorena, des de Llunicity, també cuida dels nens i nenes malalts.

Gràcies a totes dues per acabar-me de donar la darrera empenta.

Bona lectura, apreciats lectors llunàtics.

Jordi VILLACAMPA VIÑES

La Laura era una nena jove que tenia una gran cabellera groga. No era de les més altes de la classe ni tampoc de les més llestes però tenia moltes amigues i s'entenia amb tothom. El seu somni era voler ser la Lluna i així observar la Terra des de l'espai.

Cada dia, quan anava a l'escola, sempre explicava als seus amics el seu somni però tothom li deia que era impossible que es fes realitat. Sempre buscava la manera de veure la Lluna, ella pensava que la Lluna era la seva germana, sempre deia que de gran aniria a viure amb ella. La Laura estava farta que li diguessin que mai no aconseguiria el seu somni.

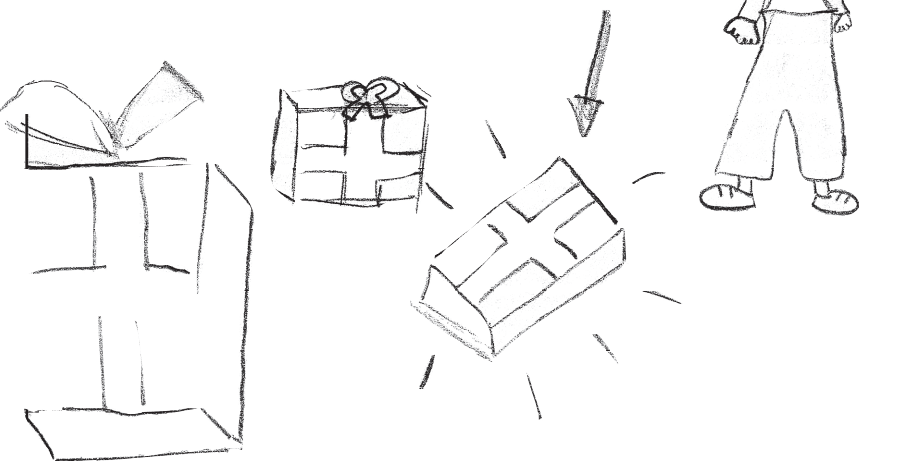

Un dia assolellat de primavera la Laura va preguntar a la mare si algun dia aniria a la Lluna; la mare li va respondre que si no estudiava astronomia ja podia començar a oblidar-se'n i no fer-se il·lusions.

Dues setmanes després era l'aniversari de la Laura i el seu pare i la seva mare li havien preparat una sorpresa que sabien que li faria molta il·lusió.

Va arribar el dia de l'aniversari i els seus pares li van entregar un paquet molt petit. La Laura va quedar una mica confusa en veure-ho però només desembolicar-ho les llàgrimes d'emoció li van arribar als peus. Eren unes entrades per al museu d'astronomia.

Allà podia anar a veure un simulador de coet que feia veure que anava a la Lluna i ensenyava tots els paisatges que s'hi podien observar. En veure allò la Laura va quedar bocabadada, no li sortien les paraules de la boca.

La Laura va anar a la seva habitació, va agafar una llibreta i es va posar a dibuixar i escriure. Allà va escriure el bé que s'ho va passar i la vida i les aventures que li agradaria fer en el futur. Eren moltes, només faltaven dos fulls i la llibreta estaria acabada.

Al dia següent va decidir que gastaria l'entrada el cap de setmana següent. La resta de setmana va escriure dues llibretes més.

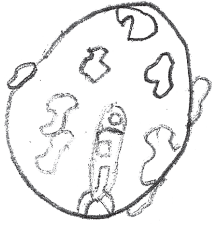
Per fi va arribar el cap de setmana i la Laura estava supernerviosa perquè volia arribar al museu d'astronomia ja. Quan, de sobte, amb les presses que tenia, li va caure l'entrada i se li va trencar quan la va intentar agafar. Resulta que quan li va caure se li va posar sota la pota d'una taula i a l'estirar-la per treure-la se li va trencar. La Laura es va posar molt trista i es va posar a plorar. Deia que li feia molta il·lusió anar-hi perquè hi havien posat una secció nova que justament parlava sobre la Lluna.

El seu pare li va dir que no passava res, que pel seu sant (que era la setmana següent) li regalaria una altra entrada. La Laura li va dir que li ho agràcia molt però que estava molt impacient.

Li va passar molt ràpid, la setmana, fins que el dissabte al matí el seu pare li va regalar l'entrada que li havia promès i va anar directa al museu amb ell. Estava molt emocionada per anar-hi! Quan va ser-hi ho mirava tot, cada detall, molt fascinada. Allà va conèixer la Clàudia i el Pol, tots dos també estaven força interessats en la Lluna.

La Laura estava molt contenta al veure que no era l'única noia de la seva edat a qui li encantava l'astronomia. La visita al museu va acabar però l'amistat d'ells es va fer més forta i en lloc d'escriure les llibretes ella sola ara ho feien tots tres. Feien investigacions més profundes, participaven en concursos escolars de la seva ciutat i fins i tot de Catalunya! Van guanyar més d'un d'escolar i un de la ciutat i gairebé un de Catalunya. Més d'un cop ho van tornar a intentar i finalment ho van aconseguir.

Un dia van anar al museu i es van passar gairebé tot el dia mirant els vídeos i les escultures de la Lluna. Abans de marxar un senyor va fer un sorteig de cinc entrades per anar a la Lluna. Van comprar sis tires per entrar al sorteig. El senyor va començar a dictar els números: 4, 3, 5, 5... Tenien aquests números però faltava l'últim. L'últim número de la seva tira era el 3 i l'últim número del sorteig era el... 2. Els amics es van decepcionar però quan anaven a marxar el senyor va dir que s'havia equivocat i el número era el 3! Els amics ho van celebrar durant tot el dia.

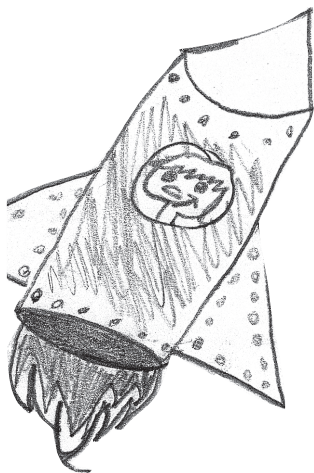
Cada dia somiava que podia ser que hi hagués vida alienígena, ella volia anar a Mart i a Saturn. Saturn perquè era molt bonic, ja que era el seu planeta preferit, i Mart perquè era molt guai! Cada nit estava impacient per anar al llit per a somiar amb la galàxia i, el més important, la Lluna!

El seu somni cada dia era el mateix: pujava en un súper coet de color verd i sortia enlairat cap a la Lluna. Però un dia va canviar, el súper coet era de color negre; què volia dir allò?

Volia dir que faltaven quatre dies per al viatge, cada dia el coet canviava de color: roig, groc, taronja i blau!

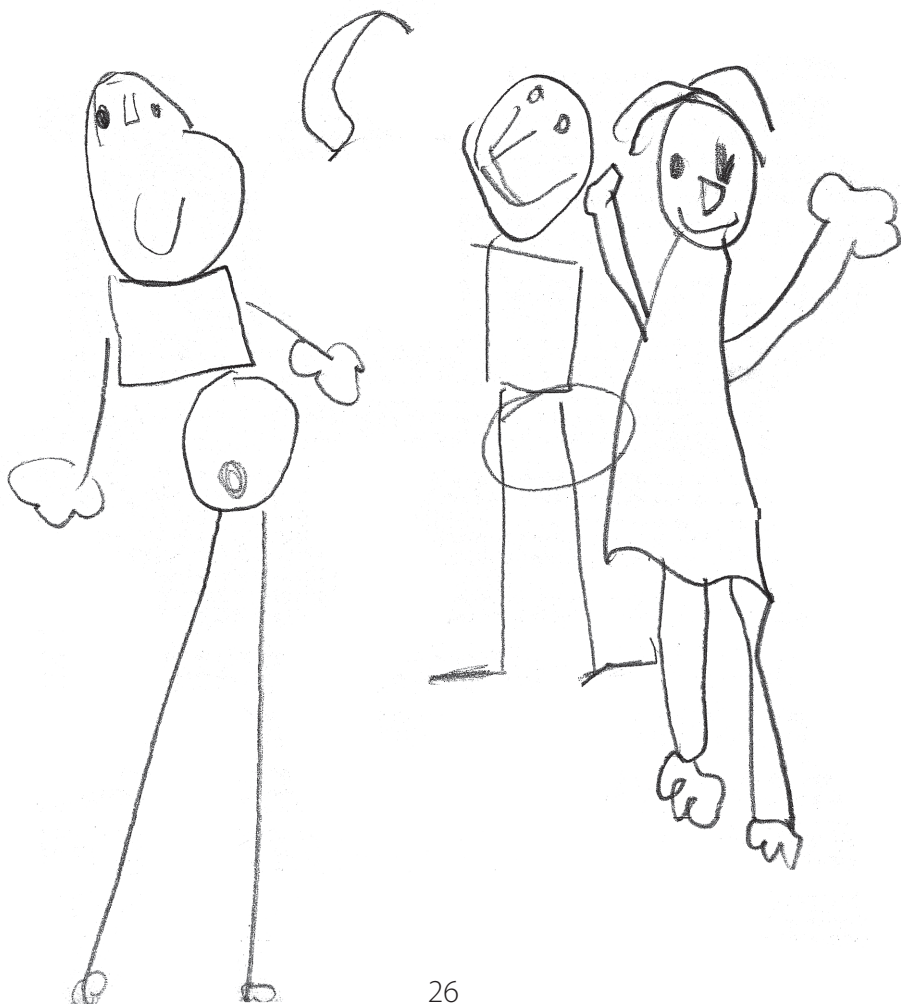

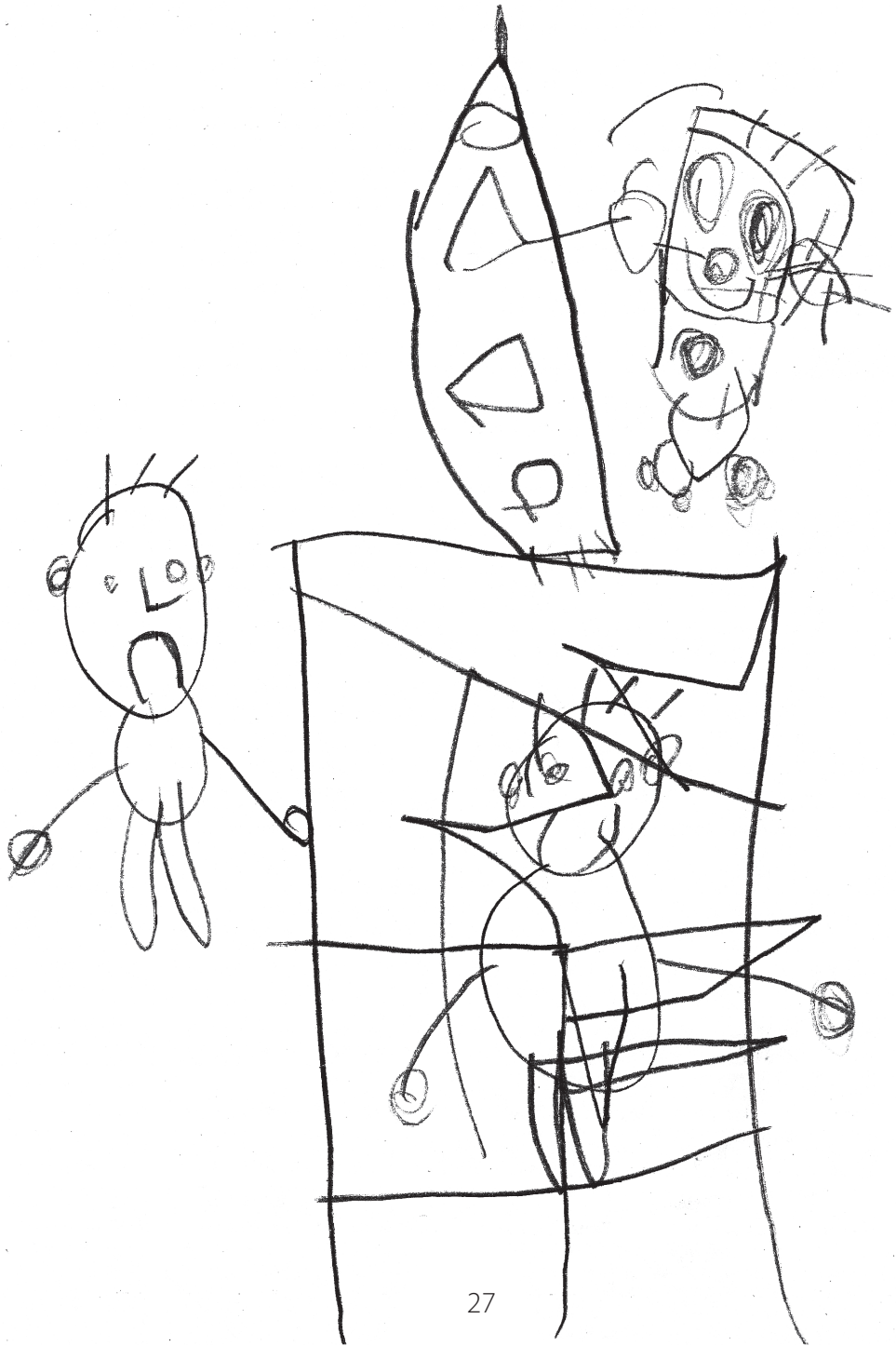
La Laura es va despertar pensant que ja havia arribat el matí del viatge... però no, eren les sis de la matinalda, es va estar tota l'estona desperta fins que va venir un home misteriós que la va raptar i

se la va emportar cap a casa.

La Laura tenia por del senyor ja que se la podia menjar! El camí va ser llarg i la Laura, com que no la portava ben agafada, va caure al terra. Al final va arribar a la casa

del senyor, que era molt gran. Allà la va tan-
car en una presó i ella tenia molta por. La
Laura picava a les portes perquè volia sortir.
El senyor era molt lleig.

Índex

Pròleg.....	9
A cada habitació de la planta infantil... ..	11
La Laura era una nena... ..	19
Agraïments.....	67
Lista d'autors.....	69